

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové, ve věci žalobců **1) F. K.** a **2) T. K.**, oba bytem P. 1435/33, 155 00 P. 5, společně zastoupených Prof. JUDr. Zbyňkem Kiesewetterem, DrSc., advokátem se sídlem Zavadilova 22, 160 00 Praha 6, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2012, č. j. MMR-34242/2012-83/2204, o návrhu na přiznání odkladného účinku

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2012, č. j. MMR-34242/2012-83/2204, se z a m í t á .**
- II. Každému ze žalobců se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč za podání návrhů na přiznání odkladného účinku.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze dne 6. 12. 2012 a postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 20. 8. 2012, sp. zn. SZ 093868/2012/KUSK REG/BV, č. j. 121177/2012/KUSK (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím krajský úřad zamítl žádost žalobců o obnovu řízení ukončeného jeho rozhodnutím ze dne 11. 7. 2011, sp. zn. SZ 103693/2011/KUSK REG/BV, č. j. 135382/2011/ KUSK, jímž zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu v Berouně, odboru výstavby ze dne 4. 4. 2011, sp. zn. 5821/2009/VÝST, č. j. MBE 19943/2011/VÝST-ČP, kterým bylo žalobcům nařízeno odstranění stavby bazénu a sauny na jejich pozemku v obci Vysoký Újezd (dále jen „rozhodnutí o odstranění stavby“), a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobci žalobu doprovodili návrhem na přiznání odkladného účinku, který však nijak blíže neodůvodnili, resp. odkázali na text žaloby, který zmiňuje pouze újmu žalobců plynoucí z rozhodnutí o odstranění stavby.

Žalovaný uvedl, že žalobci nespecifikovali důvody, pro něž by měl být jejich žalobě přiznán odkladný účinek. Podle jeho názoru nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:

Podle novelizovaného znění § 73 s. ř. s., ve znění od 1. 1. 2012, soud na návrh žalobce po

vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Zákon tedy v citovaném ustanovení stanoví celkem tři předpoklady:

1. Výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu.
2. Tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.
3. Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí, jak to musí činit při rozhodování ve věci samé (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu (zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“, nikoli o pouhé „újmě větší“; to má svou logiku, protože v řízeních s jediným účastníkem, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká).

Dotčený veřejný zájem v případě rozhodování o přiznání odkladného účinku žalobě, je povinen tvrdit a osvědčovat žalovaný. Újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, by měl žalovaný též zmínit, je-li mu z průběhu správního řízení známa. V obou případech však není žalovaný zatížen břemenem tvrzení a břemenem osvědčovacím, neboť soud je oprávněn doklady k osvědčení hrozícího dotčení veřejného zájmu, popř. i práv třetích osob, obstatat i z moci úřední. Neuvede-li žalovaný tyto okolnosti, popř. je neosvědčí, nevede to automaticky k vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Pasivita žalovaného však zvyšuje pravděpodobnost, že soud existenci těchto okolností, jež brání přiznání odkladného účinku žalobě, nebude schopen zjistit a návrhu vyhovějí. Ať již však soud odkladný účinek přizná nebo ne, může být v důsledku posunu ve skutkových zjištěních soudu rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zrušeno (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), popř. na základě opakovaného návrhu odkladný účinek přiznán.

Pro tuto věc je dále významné, účinky jakých rozhodnutí mohou být rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku pozastaveny. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. výslovně hovoří pouze o napadeném rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím je rozhodnutí, jehož zrušení se žalobci domáhají, přičemž nelze odhlédnout od skutečnosti, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, tj. je-li napadeno rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odvolání, je přezkumu soudu automaticky podrobena (srov. § 78 odst. 3 s. ř. s.) i rozhodnutí, proti němuž odvolání směřovalo. Proto (praktické to bude zejména tam, kde opravný prostředek ve správním řízení nebyl spojen s odkladným účinkem) soud nepochybně může odložit vykonatelnost jak rozhodnutí vydaného ve II. stupni, tak i rozhodnutí v I. stupni

správního řízení. Soud však nemůže svým rozhodnutím přesáhnout rámec řízení, který je vymezen tím, čeho může žalobce při maximálním úspěchu ve věci dosáhnout.

Žalobci v této věci napadají rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení [srov. § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)]. Při maximálním úspěchu žalobců by mohlo dojít nanejvýše k tomu, že budou zrušena rozhodnutí orgánů v obou stupních správního řízení a ty by se znovu musely zabývat podanou žádostí o povolení obnovy řízení. Ani při tomto úspěchu by však žádným způsobem nebyla ovlivněna vykonatelnost již dávno pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby. Předmětem řízení před správními orgány v I. a II. stupni totiž nebyla otázka vlastního odstranění stavby, nýbrž otázka, zda nové skutečnosti uváděné žalobci jsou způsobilé potenciálně vést ke změně původního rozhodnutí ve věci neoprávněné stavby. Tedy pouze posouzení podmínek pro znovuotevření již ukončeného řízení, jež s řízením nyní soudem přezkoumávaným jeden celek netvoří. Z takto vymezeného rámce řízení soud vybočit nemůže a nemůže tak přiznat odkladný účinek i ve vztahu k rozhodnutím vydaným v řízení, jehož obnovy se žalobci domáhají.

V tomto případě žalobci ve svém návrhu žádnou konkrétní újmu neuvedli, resp. zmiňovali pouze újmu hrozící jim z rozhodnutí o odstranění stavby, ne však již újmu plynoucí z napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodováno o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení. Přiznáním odkladného účinku žalobě by došlo k odložení právní moci rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení. Tím by však žalobci ničeho nezískali, neboť eventuální odkladný účinek ve vztahu k řízení o odstranění stavby, jehož obnovy se domáhali, takovým rozhodnutím soudu založen být nemůže. V dané situaci je zjevné, že žalobcům samotné řízení o obnově újmu nezpůsobilo, resp. bez konkrétních tvrzení není soudu známo, jaká újma by to mohla být. Není-li zde žádné újmy, resp. není-li tvrzená újma způsobena účinky napadeného rozhodnutí (včetně rozhodnutí vydaného v I. stupni), musí být návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut.

Ve vztahu k výroku II. je třeba uvést, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů v § 4 odst. 1 písm. h) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32, publikované na www.nssoud.cz) že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Proto soud každému ze žalobců v tomto usnesení zároveň vyměřil i soudní poplatek 1.000,- Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, přičemž splatnost poplatku stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

V Praze dne 6. února 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Léblová